

JYRI PARETSKOI

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Sarjassa ovat ilmestyneet:

K15

K15 – Salaisuuksia

K15 – Vahinkoja

K15 – Lupauksia

K15 – Muutoksia

K15 – Pornoa ja sirkushuveja

© 2019 Jyri Paretskoi ja Kustannusosakeyhtiö Otava

s. 97-99 Isä-Poika, san. Maiska

Tekstin- ja tiedonlousinta kielletty.

ISBN 978-951-1-55243-7

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

– Risteys. Liikennevalot. Punainen valo. Hiljennä ajoissa. Jalka pois kaasulta. Jalka jarrulle. Me käännytään oikealle. Vilkku oikealle. Molemmat kädet ratissa. Tarkista taustapeilistä myös takana tuleva liikenne, Roni luetteli ja puristi rystyset valkoisina pörröistä, tiikerikuvioisella suojuksella verhottua rattia.

– Roni, sä oot tosi hyvä ja varovainen kuljettaja ja on mahtavaa, että sä osaat kaikki mahdolliset liikennesäännöt, mutta ehkä sä voisit vähän kovempaa ajaa kuitenkin, Niko sanoi ja katsoi sivuikkunasta, kuinka heidän ohitseeseen rullasi loivassa alamäessä rollaattorimummo. – Me ei olla vielä lähelläkään noita valoja. Ei sun tarvii näin aikaisin hiljentää.

– Ennakoiva ajotapa säästää polttoainekustannuksia ja ihmishenkiä, Roni sanoi ja ajoi vielä hitaammin viimeiset viisikymmentä metriä, ennen kuin lopulta pysäytti vaaleanpunaisen mopoautonsa suojatien eteen. – Mä en hurjastele.

– No et todellakaan. Sä oot ajanu koko matkan korkeintaan kahtakymppiä, Niko sanoi. – Korkeintaan!

– Kuten sanottua, mä en hurjastele, Roni sanoi. – Mitä kovempi vauhti, sitä kovemmin voi rysähtää. Se on ihan fysiikan perusjuttuja. Sun pitäsi sitä paitsi olla tyytyväinen, että sä pääset mun kyytiin. Tää on sellanen mimmi-magneetti että ei ole ennen nähty.

– No en nyt sanois että mimmimagneetti, mutta kyllä meidät huomataan, se on varmaa.

Roni oli saanut vähän aikaa sitten isältään mopoauton, koska uusi isosisko Milja oli jo kahdeksantoista eikä enää tarvinnut sitä ja uusi pikkuveli Veeti oli vasta kaksitoista. Auto ei siis ollut enää upouusi, mutta se oli ensimmäinen lahja, jonka Roni oli isältään saanut. Se taas johtui siitä, ettei isä ollut aiemmin tiennyt olevansa Ronin isä. Ei Ronikaan ollut tiennyt, kuka hänen isänsä oli, mutta äiti oli sen lopulta paljastanut. Siitä oli seurannut vähän hyvää ja paljon pahaa, mutta Ronille tärkeintä oli, että hänellä nyt vihdoinkin oli isä.

– Kato, tää on paras ja turvallisin rattiotte, Roni sanoi. – Kymmentä vaille kaksi. Siis vähän niin kuin ois kellon viisarit siinä asennossa, mutta ne onkin kädet. Isä neuvoi mua. Se oli jo toinen neuvo, jonka mä siltä olen saanut. Eka oli se, että ei kannata kusta vastatuuleen. Mä en kyllä oikein tiedä, mistä se sille tuli mieleen. Se jutteli silloin

äidin kanssa meidän tilanteesta ja sitten vaan totesi kylmän rauhallisesti ton. Se oli kyllä viisaasti sanottu. Mä en aio koskaan enää kusta vastatuuleen.

– Aina voi yrittää, Niko sanoi. – Riippuu tietysti vähän tuulen nopeudesta, mutta jos vaan on tarpeeks itsevarmuutta, kannattaa ehdottomasti kokeilla.

– Mutta turvallisinta on kusta myötätuuleen, Roni sanoi.

– Ja toi etunoja on varmaan turvallisin ajoasento? Niko kysyi. – Sun nenä on melkein kiinni tuulilasissa.

Yhtäkkiä joku koputti ikkunaan ja keskeytti heidän sanailunsa.

– Vaihdetaan jo, Sara sanoi, kun Niko oli saanut ikkunan auki. – Me oltas ihan hyvin mahduttu kaikki kyytiin.

– Tämä on rekisteröity kuskille ja vain yhdelle matkustajalle, Roni sanoi tärkeänä. – Kaikille pitää olla turvavyö.

– Meidän riparilla laulettiin, että kaikille tilaa riittää, kaikille paikkoja on, Niko sanoi. – Mutta se ei ilmeisesti tarkoittanut Ronin mopoautoa.

– Höpö höpö ja hopi hopi! Sara sanoi kärsimättömänä. – Vaihdetaan!

– Okei, Niko sanoi ja alkoi avata turvavyötään.

– Eikä! Ette vaihda vielä! Roni huusi kauhuissaan.

– Kohta vaihtuu vihreä valo. Ei liikennevaloissa voi autoa lastata. Hus! Pois! Ovi ja ikkuna kiinni!